

Samenvatting sessie 2a: Duurzame houtproductie, regeringshervormingen en certificatie-inspanningen

---

Debat sessie 2a:

Tijdens de discussie bleek er een consensus te bestaan over drie belangrijke punten:

- De noodzaak om het moratorium op de toekenning van nieuwe bosbouwvergunningen te behouden en uit te breiden. Dit punt lijkt verworven, al lijken de (al dan niet toegegeven) redenen achter het akkoord en de verdere duur van het moratorium sterk te verschillen naargelang het gaat om het standpunt van de regering, de plaatselijke bevolking, milieu-ngo's en bosbouwers;
- De behoefte aan een grondbestemmingsplan ("zoneringsplan"). Dat plan zou in een eerste fase gebruikt worden voor het "bosgedeelte" van het land, en dat via een participatiemodel. Toch moeten we opmerken dat geen enkele van de actoren er echt over heeft nagedacht hoe er in de praktijk een participatief zoneringsplan kan worden opgesteld in zo'n complexe omgeving als de DRC;
- De goede afloop van de conformiteitscontrole van de bosbouwvergunningen en hun omzetting in concessies, een proces dat momenteel aan de gang is.

Over de voorgaande punten, en rekening houdend met de gigantische oppervlakte dichte regenwouden in de DRC (ongeveer 110 miljoen hectare volgens de laatste schattingen van het "Centre commun de recherche" (CCR, Gemeenschappelijk onderzoekscentrum):

- Als we uitgaan van 10-15 miljoen hectare voor productie en 15 miljoen hectare voor behoud, blijft er een aanzienlijke hoeveelheid bossen "onbestemd", die de inzet zullen worden van het zoneringsplan en het "post-moratorium".

Er werd uitdrukkelijk en herhaaldelijk gewezen op het probleem van het gebrek aan middelen voor de uitvoering van het bosbeleid van de regering en van de consensuspunten.

- De alternatieve financieringen (vooral via betalingen voor milieudiensten – Mechanische voor schone ontwikkeling (CDM, Clear Development Mechanism), beschermingsconcessies, ...) lijken nog louter hypothetisch en verre toekomstmuziek. Er moeten zo snel mogelijk "klassieker" financieringen gevonden worden en op middellange termijn veiliggesteld worden, alvorens over te schakelen op nieuwere vormen.
- De DRC kampt met een schrijnend tekort aan bosdeskundigen (zowel voor de uitstippeling van het beleid, het beheer als het onderzoek), en het is meer dan noodzakelijk om de capaciteiten op dat vlak aanzienlijk te versterken.

De andere productiesectoren (transport, landbouw, mijnbouw,...), de informele sector en een aantal mondiale factoren (demografie, grondstoffenmarkt, ...) zullen wellicht bepalender zijn voor de toekomst van het bosbestand dan het sectorale beleid. Dit punt werd gewoon even aangeraakt tijdens het debat en komt zo goed als niet aan bod in de presentaties. Toch is het cruciaal en moeten er mechanismen worden ontwikkeld om het probleem op te lossen.

De problematiek van het herstel van de aangetaste zones en de plantages werd niet behandeld tijdens de presentaties (die gericht waren op het beheer van de natuurlijke bossen), maar keerde nadien uitdrukkelijk terug in het debat. Deze thematiek is essentieel in provincies als Neder-Congo of in de rand van de grote stedelijke centra, met name voor de brandhoutvoorraad.

Er gingen verschillende stemmen op om te vragen welke waarborgen er waren dat de bosbouwsector het de komende jaren (ecologisch en ethisch) beter zou doen dan vroeger. Anderen vragen zich ongerust af hoe we kunnen vermijden dat de hulpbronnen niet opgebruikt zijn vóór het einde van het omzettingsproces. De privé-sector vindt het dan weer zorgwekkend dat de ngo's die ijveren voor bosbehoud, vergunningen kunnen wijzigen tijdens het moratorium. Terwijl de bevolking (of haar vertegenwoordigers) erover klaagt dat ze niet geraadpleegd en betrokken wordt bij de inrichting van nieuwe beschermde gebieden. Al die scherpe kritiek of vrees - de ene al meer gegrond dan de andere - bewijst eens te meer het grote wantrouwen bij de diverse actoren. Dat wantrouwen kan alleen verdwijnen dankzij een permanente dialoog die

gebaseerd is op feiten en niet op doemscenario's. Het zou voor de institutionele donoren een prioriteit moeten zijn om zo'n dialoog op gang te brengen en te ondersteunen.